

Мигането е равно на плач (а и на едно щракване на обектива)

Преди да се родя светът е бил черно-бяло пространство. Често си представям окото на човек като обектив, който при мигване обработва запечатана картина. Затова и считам, че не първият плач, а първото мигане се счита за начало на живота. Преди това пространството около нас и вътре в нас е било черно-бяло. Като старата фотография, която може да бъде много естетична, но не улавя моментите прецизно. Когато се родим, ние ставаме част от цвета на света, който може да ни се предложи само ако сме истински живи и дифрактираме околността. Мигайки за пръв път, ние започваме да снимаме с фотоапарата си и да водим албума „След като се родя“.

Ако погледнем през обектива на планетата, то нашето раждане ще е едно незначително събитие. Дори е трудно да го опишем като събитие. В днешни дни в световноизвестната търсачка има приложение, което незнайно как се сдобива със статистика колко човека умират и колко се раждат всяка секунда. Поне според мен звучи плашещо, но ако искаме да бъдем спокойни, че по някакъв начин светът ще запечата нашето раждане или това на наш близък, роден около тези години, то трябва да знаем, че хората са се погрижили за това. Една секунда, в която сме мигали, е била отразена онлайн и дори не сме я видели. Но тя пак е отбелязала още един цвят, появил се на Земята.

Освен това приложение и около 10 човека от близкия ни кръг, никой друг не е разбрал какво се случва в часа на нашето мигане. Планетата е отразила появата на още един човек, който ще краде от ресурсите ѝ и сигурно се е зачудила колко още ще се появят на този ден. – „Още кислород, вода, храна!“ -казала си е тя и е мигнала в знак на нещастие. Често си мисля, че тя мига само в черно-бяло. Била е дом на прекалено много и сигурно цветовете ѝ вече са остарели. Както с годините правят и нашите и затова умираме. Губим палитрата, която ни е била дадена при раждането, тъй като сме видели и деца, пълни с цвят, и възрастни, които доста рано са го изгубили в съществуването си. Можем да се разочароваме, но и да се стремим да пазим, колкото се може по-дълго багрите, с които сме били дарени. Но със сигурност дори и накрая на живота си не мигаме толкова невзрачно, както планетата. Тя е преживяла прекалено много появи и загуби и сигурно ѝ е трудно всеки път да има толкова смесени емоции. Докато се смее, че някой се ражда, започва да плаче, когато някой умре. Броячът на хора на Земята едва ли отразява чувствата ѝ. В един момент хората оставаме на един цвят и започваме да се интересуваме само от числа. Разумности! Дори в момента, когато пиша това есе, в приложението се отброява - 148 860 раждания, 74568 смъртни случая. И нищо не се връща назад, отброяването върви само напред и не спира. А това е за секунди. Дори докато слагам точката на това изречение, някое бебе мига и отваря албума на живота си.

А преди да се родим, са се случвали и продължават да се случват толкова значими събития. Тези, на които не сме били свидетели, са само прочетени от нас и не можем да си ги представим. Или ако погледнем снимка, то в мозъка ни изглежда черно-бяла. Преди да се родим, е имало войни, космически тела са преминавали покрай емоционалната ни Земя, хората са търсили начини, чрез които да надградят себе си. Живите са били цветни, разбира се, но от нашата гледна точка на неродени е трудно да си го представим. Нещо като феномена при кучетата. Научно доказано е, че те виждат само няколко цвята. Както ние не можем да погледнем за миналото със същите очи като съвременниците му, то така и те не могат да погледнат на нашия свят по начина, по

който ние гледаме. Преди да се родим, любимата ми Халеева комета е минавала. Доближавала се е до Земята многократно може би за да я успокои, че пак ще мине, и то точно след 75 години. След като сме се родили, тя е пътувала из галактиката и може би ще я видим и спомените ни за нея ще придобият оттенък на Космос. Или пък няма да имаме шанса и ще я виждаме като нечия друга отразена история - в думи, или в мегапиксели. И това е някак тъжно. 75 години е считано като средна продължителност на живота на човек, но не всеки ще изгуби цветя тогава. При едни се случва по-рано, а при други дори и по-късно и имат шанса да видят Халеевата комета два пъти през живота си. А Марк Твен например се е появил и си е отишъл с нея. Роден е на 30 ноември 1835 година, като точно две седмици преди раждането му е регистрирано най-близкото преминаване на кометата. Починал на 21 април 1910 г. , Твен става свидетел на преминаването ѝ точно два дни преди смъртта си.

От друга страна, раждането ни е било най-значимото събитие за двама души, които са слели цветовете си, за да дадат палитра и на нас. Нашите родители са пожелали да ни подарят живот, да мигнем и да дадем и на тях от цвета си. Доста пъти, когато съм говорила с моите родители, те ми казват, че светът им е бил черно-бял, преди да се родя. Аз винаги съм готова да споря и го правя, като в крайна сметка решаваме, че е имало цветове в животите им, но не са били толкова ярки. Когато са се срещнали, са осъзнали, че смисълът на живота им заедно е да подарят палитра на някой друг, който я заслужава, затова и след мен яркостта у тях се е завърнала. Често, когато говорят за раждането ни, родителите използват „Преди да се родиш“ и „След като се родиш“. Когато го кажат, се сещам за преди новата ера и след нея. Като че ли ние сме историческо събитие в животите им. Но всъщност може би е така. И съм сигурна, че всеки един родител, който истински обича детето си, би го потвърдил. За родителите ни появата ни не е била просто цифра в част от секундата. За тях това да чуят плача ни, а и да видят как мигаме срещу лицата им в знак на благодарност, че сме тук, е най-големият подарък, който придава смисъл в живота им. Тъй като преди да се роди, никой не знае какво е смисъл. А и може би дори когато живее кратко време, отново не знае. Но след като се родим, започваме да разграничаваме истински важните и ценни случки. Осъзнаваме, че може да имаме напълно различни виждания за живота, но един ден ще искаме да бъдем запомнени. И то не чрез сивотата ни, а чрез цветя. Прецизно избран и може би подарен.

Сега, когато мигам, фотографирам моментите. Светът се струва прекалено голям на малката мен, а аз със сигурност му се струвам направо миниатюрна. Но след като се родих, осъзнах, че не сме само числа и значимо събитие за родителите си. Ние можем да променяме. Дори с незначителните си размери и крехката си възраст всеки един е част от голямата система на промяната. И ако сме родени различни и успяваме да фотографираме това, което другите не успяват, значи имаме цел, която е била у нас и преди да се родим. Тази цел е нашата дарба и цветя, които не трябва да допускаме да губим. Тъй като сивотата е прекалено скучна, за да бъде избрана и да живеем в нея. Има време до смъртта ни и след това. Затова е важно да се раждаме наново в себе си всеки един ден. И да запълваме албума „След като се родих“!